

Cora

Zes stappen lang en zes stappen breed.

Cora moest nu al honderd keer van de ene kant van haar cel naar de andere zijn gelopen. Er was geen klok. Geen raam. Niets waaruit ze kon opmaken of ze er drie of dertien dagen zat – niet dat de tijd op het ruimtestation op dezelfde manier verstreek. De enige voorwerpen in de kamer waren een stijve deken die wel van plastic leek en altijd koud aanvoelde, een wc, een fonteintje waar ze uit kon drinken, en een fel plafondlicht dat altijd brandde.

Zittend in een hoek, haar benen strak tegen zich aan getrokken, spreidde ze haar handen op het gladde oppervlak van het zwarte observatiepaneel in de muur. Haar nagels waren onregelmatig afgebeten.

We hebben je voor je eigen bestwil meegenomen, hadden de Verwanten gezegd.

We komen jullie redden, hadden ze gezegd.

Ze drukte haar vingers tegen het zwarte paneel, een voor een: vijf vingers voor de vijf vrienden van wie ze haar hadden gescheiden. Lucky. Leon. Nok. Rolf. Mali. Weken geleden, toen ze nog vreemden voor elkaar waren, waren ze gevangengezet op een kunstmatige aarde waar ze als wilde dieren achter tralies waren geobserveerd. Het experiment had niet lang geduurd.

Cora's mislukte ontsnappingspoging trouwens ook niet.

Stom, dacht ze, om te denken dat ik aan ze kon ontsnappen.

Toen ze haar hand van het paneel haalde, bleven de vochtige afdrukken van haar vingers nog even zichtbaar op het glas.

Vijf grijze vlekjes op het zwarte vlak.

Vijf sterren aan een donkere hemel.

Vijf noten die het begin van een liedje konden vormen.

Maar ze maken mij niet wijs, dacht ze beslist, dat wij minder waard zijn dan zij.

Ze deed haar ogen dicht en haalde diep adem, zette haar zintuigen op scherp. Diep vanbinnen kon ze zich nog herinneren hoe het had gevoeld om haar helderziendheid te triggeren. Het was begonnen als een duizelingwekkende golf en vertekend zicht, en toen had ze kunnen voelen dat er iemand aan de andere kant van de muur stond. Ze had zelfs Cassians gedachten kunnen lezen. Het was maar één keer gebeurd, en het was haar niet gelukt om het te herhalen, hoe hard ze ook haar best deed.

Ze staaarde naar het zwarte paneel, probeerde voor de zoveelste keer een beeld op te roepen van wat erachter zat, maar haar nek deed pijn en ze zag wazig. Zorgen prikten onder haar huid, want ze wist dat telepatie onnatuurlijk was. Griezelig zelfs. Op aarde zou ze opgenomen worden als ze beweerde dat ze kon voelen wat het oog niet zag. Op aarde...

Misschien wás er helemaal geen aarde meer.

‘*Wishing on stars,*’ zong ze zachtjes bij zichzelf. Songteksten hadden haar altijd geholpen om haar zorgen te verdrijven. Als ze zong was ze geen freak, alleen maar een meisje dat ver van huis was, ver weg van haar ouders en broer en harige oude hond, die ze nog het meest miste. ‘*Wishes, and hopes, and kisses good-bye...*’ Met haar vinger beschreef ze een boog over het paneel, maar de tekst vervaagde zodra ze de woorden had opgeschreven. ‘*I wished to stay stronger, instead I got...*’

Haar stem was hees omdat ze al zo lang niet meer had gezongen, terwijl haar vinger bleef schrijven: M-O-N-S-T-E-R-S.

De letters verdampten.

Heel even, misschien maar twee seconden, begon dat duizelingwekkende gevoel haar weer te bekruiplen. De randen van haar gezichtsveld werden wazig. Ze kon bijna voelen dat er achter de muren iets bewoog, of misschien een persoon, of misschien wel meerdere.

De muren en vloer begonnen te vibreren. Het gerommel kwam omhoog in haar benen, zorgde ervoor dat haar hart oversloeg, en geschrokken probeerde ze overeind te krabbelen. De vibratie ging over in ge-

zoem dat de hele ruimte vulde. De haartjes in haar nek kwamen overeind alsof iemand van vlakbij tegen haar fluisterde, en ze legde haar hand ertegenaan.

Concentreer je, hield ze zichzelf voor. Je kunt voelen wat er daarbuiten gebeurt. Dat is je al een keer eerder gelukt. Je moet het gewoon nog een keer doen.

De plafondlamp ging zo fel branden dat ze haar ogen half moest dichtknijpen. Er kwam ook licht door de muren toen er scheuren in ontstonden, fijne lijntjes in de vorm van een deuropening. Meer licht scheen door de deuropening, licht dat warm voelde op haar huid. Ze kromp in elkaar en sloeg een hand voor haar ogen.

Voetstappen.

Stemmen.

Iemand zei iets wat ze niet kon verstaan, een monotone stem. De taal van de Verwanten. Angstig, gespannen, wachtte ze op wat er komen ging. Toen klonk er vanuit het licht een heldere stem in het Engels.

‘Ga staan.’

Een schaduw viel over haar heen.

Behoedzaam opende ze haar ogen. Zwarte ogen keken haar aan – geen pupillen, geen irissen, alleen olie-achtige zwarte poelen – vanuit een vrouwengezicht met de kleur van glanzend koper. Tessela. Een van de bewakers onder Cassians bevel.

Cora’s adem stokte bij het zien van het vertrouwde gezicht. ‘Tessela! Laat me er alsjeblieft uit...’

‘Je hebt Regel Twee en Regel Drie overtreden,’ zei Tessela toonloos, alsof Cora voor haar niet meer dan een nummer was. ‘Je hebt geprobeerd te ontsnappen uit je habitat. Je hebt gelogen tegen de Beheerder.’

Cora knipperde tegen het licht. ‘Dat is maar een deel van het verhaal. Dat weet je best.’

Tessela greep Cora’s arm met schokkend veel kracht beet en hees haar overeind. Een andere Verwant stond in de deuropening, gekleed in een donker, bijna zwart uniform. Over het voorpand liepen twee rijen complexe strikken. Hij kwam naar voren, en ze slaakte een gesmoorde kreet toen ze zag wie hij was. Fian. Ook iemand uit Cassians team. De eerste keer dat ze hem had ontmoet, was ze zich letterlijk bijna dood

geschrokken. Uiteindelijk bleek het een truc van Cassian te zijn geweest om haar vertrouwen te winnen. Het was een nare herinnering.

‘Vraag gewoon aan Cassian...’ begon ze, maar ze deed er het zwijgen toe zodra ze zijn naam had genoemd. Nee, Cassian zou haar nu niet meer helpen. Cassian was welwillend geweest toen het haar moeite kostte om aan haar vorige habitat te wennen, maar dat was voordat ze had geprobeerd te ontsnappen. Voordat ze had ontdekt dat Cassian de Beheerder was en dat hij haar de hele tijd had gemanipuleerd.

Fian hield een apparaatje in zijn hand. De scherpe naalden en het glimmende metaal glinsterden in het licht. Haar maag trok samen. De Verwanten beweerden dat ze niet op mensen experimenteerden, maar ze had gezien dat ze naalden in een dood meisje staken, op zoek naar tekenen van evolutie. Het leek wel alsof de Verwanten maar voor één ding bang waren: dat hun waardevolle menselijke speeltjes, die ze zogenaamd probeerden te beschermen, op een dag even intelligent zouden worden als zij.

En dat zijn we ook, dacht Cora, zo luid dat Tessela en Fian haar gedachten konden lezen.

Tessela knipperde alleen met haar ogen. ‘Spreid je armen,’ beval ze.

Cora schudde haar hoofd. ‘Waar zijn Lucky en Mali?’

‘Spreid je armen.’ Tessela deed een stap naar haar toe. ‘Dit is voor je eigen bestwil.’

Cora dook weg en rende naar de muur waar de deur was geweest, maar Fian was onwaarschijnlijk snel. Hij greep haar arm pijnlijk ruw beet en draaide haar handpalm naar boven. Tessela pakte het apparaatje van Fian aan. Het begon te zoemen, waarschijnlijk door middel van telekinese.

‘Het was mijn idee om te vluchten, niet dat van hen,’ hield Cora vol. ‘Jullie mogen hen niet straffen.’

‘We geloven niet in straf,’ zei Fian onbewogen. ‘Het is een primitief concept.’

Cora zou hebben gelachen als haar keel niet werd dichtgeknepen van angst. Ze sloten je op in een cel, en dat was geen straf? Kom nou.

Tessela drukte de naalden tegen haar huid. Cora siste toen de naaldjes uit zichzelf begonnen te bewegen, niet stijf maar soepel, en in de palm

van haar hand drongen. Ze waren te dun om pijnlijk te zijn, maar het gaf wel een vervelend gevoel, alsof microscopisch kleine wormen in haar huid wroetten.

‘Alsjeblieft,’ kreunde ze, ‘vertel me hoe het met Lucky en Mali is. En met Rolf en Nok. Zitten zij nog in de Cage? Gaat het goed met Noks zwangerschap?’ Cora klemde haar kaken op elkaar toen Tessela het apparaatje tegen haar andere hand drukte. ‘Vertel het me gewoon!’

Tessela was klaar en borg het apparaatje op. Cora keek naar haar handen. Een vreemd patroon van lijnen en puntjes bedekte haar handpalmen en er liepen sikkelvormige ringen over de onderkant van haar vingers. De halve ring op haar ringvinger was het duidelijkst zichtbaar. De puntjes vormden een ster. In de Cage hadden de Verwanten elke beschermeling gebrandmerkt met een sterrenbeeld om ze aan elkaar te koppelen, maar deze concentrische cirkels en lijntjes hadden niets met de dierenriem te maken.

‘Ik begrijp het niet.’

‘Dat hoeft ook niet,’ zei Tessela. ‘Dit is een code voor onze databank, niet die van jou.’

Fian liet haar los, en ze zakte achterover tegen de muur. Ze balde haar vuisten, krulde haar vingers rondom de lijnen en symbolen die haar nu als eigendom van de Verwanten brandmerkten.

Met een rommelend geluid barstte de muur en werd de deuropening weer zichtbaar. Ze tilde met een ruk haar hoofd op.

Een nieuwe figuur doemde op in de opening.

Zwarte ogen.

Koperkleurige huid.

Een litteken in de hals en een bobbel op de brug van zijn neus – onvolkomenheden in een verder volmaakt gezicht.

Cassian.

Focussen? Ze kon nauwelijks ademen. De eerste keer dat ze Cassian had gezien, was in een droom. Vanwege zijn adembenemende schoonheid had ze gedacht dat hij een engel was. Nu wist ze beter: hij was een monster, net als de rest. Haar mening was niet veranderd door die ene keer dat ze zijn gedachten had kunnen lezen en had gezien dat hij op een bijna menselijke manier spijt had van wat hij haar had aangedaan.

‘Jij,’ zei ze. ‘Jullie alle drie.’ Ze gebaarde met haar kin naar Tessela en Fian. ‘Jullie denken dat jullie altijd aan de macht zullen blijven, maar mensen kunnen net zo slim zijn als jullie. Zodra ik hier weg ben – en ik kóm hier weg – laat ik iedereen op dit ruimtestation zien waar mensen toe in staat zijn. We kunnen gedachten lezen. Dingen voelen. Dan kunnen jullie het niet meer ontkennen.’ Ze hoopte dat ze het stemmetje in haar hoofd niet konden horen, dat ‘freak’ fluisterde.

Cassian sloeg zijn handen kalm in elkaar. ‘Dat zou onverstandig zijn.’ Hij gebaarde naar Tessela en Fian. ‘Laat ons alleen.’

Fian en Tessela gehoorzaamden automatisch en liepen samen naar de deur, die achter hen hermetisch werd verzegeld. Cora durfde niet hoger te kijken dan Cassians laarzen. Het sterrenlicht dat door de naden in de muren naar binnen sijpelde, speelde over zijn zacht glanzende huid, bijna alsof hij de Thaise god was waar Nok als kind zo veel verhalen over had gehoord.

‘Ik weet niet of het je is opgevallen,’ vervolgde Cassian, ‘maar Fians uniform heeft de dubbele rij strikken van een afgevaardigde van de Veiligheidsraad, het hoogste regeringsorgaan op het station. Dat is een samenwerkingsverband tussen alle intelligente soorten. Als Beheerder ben ik machtig, maar de afgevaardigden zijn mijn meerdere in rang. Dege-
nen die de mensen willen helpen, zetten zich al een hele tijd in om de Raad te infiltreren. Je zou dankbaar moeten zijn dat Fian aan onze kant staat en niet aan die van hen. Als een gezagsgetrouwe afgevaardigde je dit soort dingen zou horen zeggen, zou je nooit meer weg mogen uit deze kamer.’

‘Hou op me te bedreigen.’

‘Ik vertel je gewoon hoe het zit.’ Zijn blik ging door de kamer en bleef rusten op haar vingerafdrukken op het zwarte paneel. ‘Jij loopt niet als enige gevaar. Als ze zouden weten hoe betrokken ik ben, zouden ze me degraderen tot het laagste van het laagste – een sterrenveger die vanuit een afgelegen ruimteschip astrale rommel moet opruimen. Vijfennegentig procent van de sterrenvegers wordt al tijdens de eerste missie door een botsing met een planeet gedood.’

Cora kneep haar vuisten nog steviger samen. Alsof het haar kon schelen wat er met hem gebeurde. Ze wilde hem haten. Ze haatte hem ook

echt. En toch dacht ze onwillekeurig terug aan de momenten dat ze alles behalve haat had gevoeld. Hij had haar sterren gegeven toen ze niet kon slapen. Hij had haar leven gered toen Fian haar bijna had gewurgd. Hij had in de branding van de kunstmatige oceaan gestaan, zijn stoïcijnse emotionele muren afgeworpen en met echte ogen naar haar gekeken, niet met de zwarte, en hij had haar echte emoties in het oor gefluisterd, geen gekunstelde.

En hij had haar gekust.

Ze keek weg. Niets hier is echt, bracht ze zichzelf in herinnering. Liefde al helemaal niet.

Hij deed een stap naar haar toe. Ze kon niet zien waar hij naar keek met die geheel zwarte ogen van hem, maar zijn hoofd bewoog in de richting van haar linkervuist, toen naar de rechter.

‘Ik wil je helpen.’ Zijn stem klonk zachter. ‘We willen uiteindelijk hetzelfde. Als je zelfs maar een klein deel van mijn gedachten kunt lezen, weet je dat het waar is.’

‘Als je weer met slappe smoesjes komt, vergeet het dan maar,’ onderbrak ze hem. ‘Ik wil niet voor de zoveelste keer horen dat je me in het belang van de mensheid hebt verraden. Dat je me geestelijk hebt gebroken om me door te laten stromen naar het volgende niveau.’ Ze zweeg even. ‘Dat je gevoelens voor mij echt waren.’

Dit keer sprak hij haar niet tegen. Hij trok alleen een lang stuk stof uit een zak van zijn zwarte uniform en hield het haar voor.

Aarzelend pakte ze het aan, uit pure nieuwsgierigheid, en ze rolde de stof uit. Bandjes. Een zoom.

Een jurk.

De jurk leek niet op de toga's die zowel mannelijke als vrouwelijke Verwanten met een lage status droegen. En ook niet op de witte zonnejurk die ze in de Cage had gedragen. Deze was gemaakt van schitterende, goudkleurige zijde, die heel vaag naar sigarettenrook en parfum rook, een ouderwets parfum, anders dan de designergeurtjes die haar moeder gebruikte. Het was een echte vintage jurk van de aarde, anders dan de nagemaakte kleding die naar ozon rook en niet het juiste gewicht had.

‘Wat is dit?’ vroeg ze.

Ze had verwacht dat ze de rest van haar leven opgesloten zou blijven in deze cel. Ze zouden haar niet doden – dat zou tegen hun onkreukbare moraal ingaan. Maar dat betekende niet dat ze haar niet zouden drogeren, of erger nog.

‘Het is een tweede kans,’ zei Cassian toonloos. ‘Voor ons allebei.’

Cora

Cora liet de soepele stof door haar handen gaan en in een goudkleurige poel op de vloer glijden. ‘Een tweede kans?’

Ze kon wel raden wat de jarendertigjurk betekende. Ze wist dat de Verwanten er menagerieën op na hielden – clubs waar verschillende tijdperken op aarde werden nagebootst – waar ze hun ijzeren zelfdiscipline lieten varen en zich bandeloos uitleefden. Minder aantrekkelijke mensen werden er ingezet als personeel en moesten freakshows geven. Om haar te waarschuwen voor wat er met ongehoorzame kinderen gebeurde, had Cassian haar een keer meegenomen naar zo’n club: de Tempel, een nagebouwd Grieks paleis waar gedrogeerde kinderen in klassieke toga’s kunstjes moesten opvoeren.

‘Waarom menselijke plaatsen, menselijke periodes?’ had ze hem gevraagd.

‘Geen enkele gemeenschap of habitat is beter geschikt om ervaring op te doen dan de mensenwereld,’ had hij geantwoord.

Nu kneep ze haar ogen tot spleetjes. ‘Als je mij in een menagerie stopt, noem ik dat geen tweede kans. Dit is gewoon een andere manier om me te straffen.’

‘Ik kan niet anders. De Veiligheidsraad mag niet weten dat je hebt geprobeerd te ontsnappen. Fian heeft ze wijsgemaakt dat er technische problemen waren met de omheining, en dat de overgebleven beschermelingen naar alternatieve faciliteiten moeten worden overgebracht. Alleen Fian, Tessela en Serassi weten hoe het werkelijk zit.’ Hij zweeg even. ‘Ik heb een afspraak gemaakt met Serassi in ruil voor haar stilzwij-

gen. Gelukkig zijn Fian en Tessela altijd op onze hand geweest.’

‘Ónze hand?’ Cora schudde haar hoofd. ‘Ik heb niets te maken met die plannen van jullie.’ Haar mond voelde droog aan en ze wilde zich omdraaien naar het fonteintje, maar hij legde een hand op haar schouder.

Zijn inktzwarte ogen leken door te dringen tot in haar ziel. ‘Je hebt álles met ons plan te maken. Een plan waar al bijna zeshonderd omwentelingen aan is gewerkt, bijna twintig menselijke jaren. We noemen het de Vijfde van Vijf, want als we slagen in onze opzet, wordt de mensheid verheven tot het vijfde intelligente ras.’ Hij streek met een hand over de rug van zijn handschoen om een instelling te veranderen, en er verscheen een symbool op het paneel: twee lijnen die elkaar sneden, als een dubbele helix, met vijf stipjes in het midden. Waar hij ook mee tekende, het patroon was binnen een paar seconden weer verdwenen.

‘Dit is het geheime symbool van de Vijfde van Vijf. De eerste vier stipjes staan voor de huidige intelligente soorten: de Verwanten, de Mosca, de Axion en de Verzamelaars. Het laatste vertegenwoordigt de mensheid. Maar zonder jou kunnen we de mensheid niet tot een hogere status verheffen. Ik ben niet de eerste leider van dit initiatief. Jij bent evenmin de eerste mens op wie we onze hoop hebben gevestigd. Honderden Verwanten zijn door de generaties heen betrokken geweest bij de clandestiene poging om de intelligentie van de mensheid aan te tonen. Het wrange is dat jij niet eens ziet dat we jullie proberen te helpen.’

Rusteloos liep ze heen en weer. ‘Jullie proberen ons te helpen? Als je zo graag wilt helpen, waarom zoek je dan niet uit of de aarde nog bestaat?’

‘Het algoritme voorspelt wv98,6. Dat staat voor Waarschijnlijke Vernietiging van achtennegentig komma zes procent.’

‘Ja, ja, ik weet dat er een kans bestaat dat mensen de aarde hebben vernietigd. Maar zelfs als er een kleine kans is dat de aarde nog bestaat, zou dat voor ons onnoemelijk veel betekenen. Ons thuis. Onze ouders. Onze hele wereld.’

Hij keek haar emotieloos aan. ‘Dit is nu je wereld.’ Zwijgend raapte hij de jurk op. ‘Trek hem aan. Je zult hem nodig hebben.’

Hij voerde haar mee door de kale zalen die de openbare ruimtes van het ruimtestation vormden. Ze kwamen langs muren die gloeiden van het sterrenlicht, en ook een paar knooppunten voor transporten. Een luchtvaartstreek streek langs hen heen, en er klonk geroezemoes toen het plafond openging op een marktplein van drie verdiepingen. Cora ging langzamer lopen. Ze was hier al eens eerder geweest, op deze zelfde markt, of anders een die er veel op leek. De meeste kooplui waren Verwanten, die kunstvoorwerpen te koop aanboden – menselijke en andere soorten. Er waren ook gebochelde Mosca-kooplui met hun griezelige ademhalingsmaskers en rode overalls. Er was zelfs een Verzamelaar, een van de slanke, een meter tachtig lange schepsels die ze, had Cassian gewaarschuwd, nooit recht in de ogen moest kijken.

Haar blik bleef rusten op een platform. Het was een soort podium, misschien voor een veilingmeester, van iets meer dan een meter hoog. Als het haar lukte om Cassian af te leiden, kon ze erop klimmen en een demonstratie geven van haar paranormale gaven. Boeken en voorwerpen op de markt zouden op haar bevel gaan zweven. Verwanten zouden ademloos toekijken. Vingers zouden naar haar wijzen. En dan zouden ze met tegenzin moeten erkennen dat mensen precies even begaafd waren als zij, en dat ze haar nooit meer in een kooi konden stoppen.

Cassian bleef staan. ‘Je vergeet dat ik je gedachten kan lezen,’ zei hij. ‘Een openbare vertoning is niet de manier om je doel te bereiken.’

Hij gebaarde naar een wachtpost op de bovenste verdieping van de markt, een Verwant die ze nog niet had gezien. ‘Als jij zou beweren dat mensen zijn geëvolueerd, zou niemand je geloven. Ze zouden je om bewijs vragen, en dat zou jij niet kunnen leveren. Je hebt aanleg, zeker, maar je kunt nog lang niet alles. En als je het niet kunt bewijzen, zouden de bewakers je voor gek verklaren en opsluiten. Weet je dan niet meer wat er met Anya is gebeurd?’

Anya. Het IJslandse meisje dat Cora in de Tempel had gezien, dat gedrogeerd was en had zitten ijlen.

‘Op een podium zoals dit,’ vervolgde Cassian, ‘voerde Anya een keer een sprookje op dat haar eigenaar had geschreven. Ze besloot het script te veranderen. Ze had kunstbloemen moeten plukken uit een vaas, maar in plaats daarvan liet ze de bloemen met haar wilskracht opstijgen. Ik